

Čez leto dni...

Ko spet čez leto dni sem stala sred' blegaških gozdov,
spoznala sem, da nikdar več ne bo zbledel spomin,
ki v srcu mi zveni kot iz dalje glas zvonov
in je svetel kot dragocen rubin.
Spet sedla prav pod tisto sem skalovje
in nemo zrla gori na stezico.

Spet kot takrat v vetru se igralo je grmovje za vasico,
kjer sem pred letom dni poslednjič segla v roko partizanu,
ki je kot tisoč drugih borcev šel tudi on v gore,
da nas osvobodi in zemljo vzame spet tiranu.

Potem je padel tudi on kot drugih mnogo že.

A umrl ni v srcih naših, saj vsem, ki njega smo poznali,
takrat je v boli zaplakalo srce.

Kot lani spet nocoj po strmi stezi sem vračala se iz blegaških gozdov.

A tam ob poti, kjer je lani rastla trava,
sem letos položila cvetje — na grob njegov...

Marinka Demšar-Jana, Miloška

Na grobu ni več rožic

Še včeraj bil je grob junaka
v samem cvetju zakopan,
a danes gola zemlja je, brez znaka —
znak, da bil je tu tiran...

....

Martina Rupert-Marjuša

Brez naslova

Partizani so prekanjen',
bog daj, da bi še živeli,
če kdaj kdo je ranjen,
takoj se mu zaceli.

....

France Vidmar-Pustotnik

Tovarišu Živkotu (padel 16. julija 1943)

Ko v ranem jutru ptički so zapeli,
naznanjevali lep poletni dan.
V mehkem senu nekdo rane celi,
v borbi ranjen mladi partizan.

On mirno spi in sanja o svobodi,
pred njim sto lepih, srečnih nad stoji
Krog njega pa fašistov osem hodi,
življenje vzeti njemu si želi.